

VICTORIA PĂTRĂȘCU

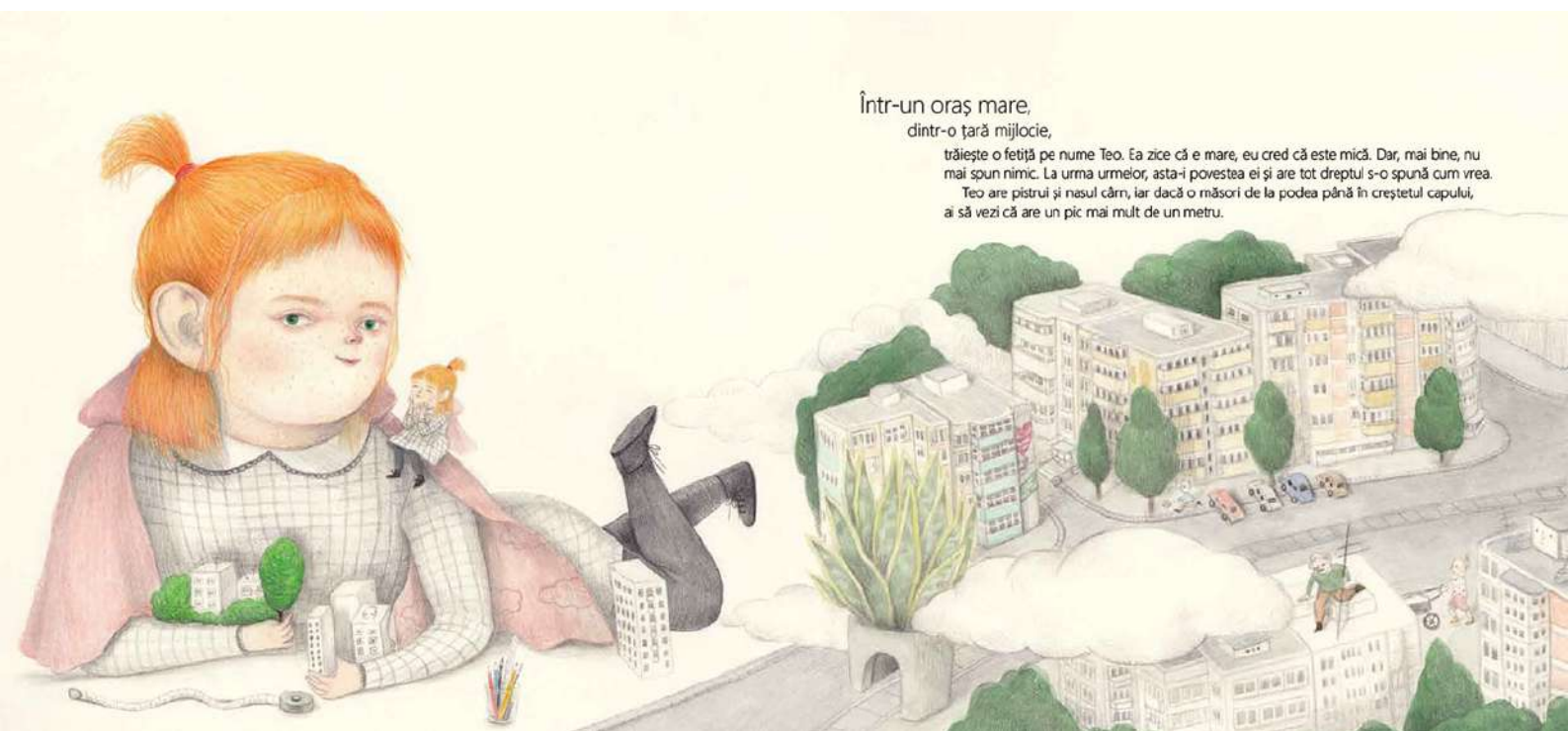
MIHAELA PARASCHIVU

DRAGONUL 32

Într-un oraș mare,
dintr-o țară mijlocie,

trăiește o fetiță pe nume Teo. Ea zice că e mare, eu cred că este mică. Dar, mai bine, nu
mai spun nimic. La urma urmelor, asta-i povestea ei și are tot dreptul s-o spună cum vrea.
Teo are piștrui și nasul cârn, iar dacă o măsoari de la podea până în creștetul capului,
ai să vezi că are un pic mai mult de un metru.

- Mamă, știi că sunt cavaleră?
- Mi-ai mai spus, Teo. Grăbește-te, că ne prinde ploaia!
- Mie-mi place ploaia. Nu mă tem de ea.
- Te udă și răcești.

Teo tace, dar tot îi place ploaia. Mai ales vara, când picăturile bulbucate plesnesc pe asfaltul incins al orașului. Iar bălțile de după ploaie sunt grozave. Să sari în ele și să stropești totul în jur.

- Teo, mai repede! Pierdem tramvaiul.
- Of, în stație sunt atât de mulți oameni!
- Mama și Teo își fac loc pe insulița de beton.
- Mamă, unde merg toți oamenii ăștia?
- Acasă... Nu știu, la treburile lor.
- Ce mulți sunt!
- Sunt. Asta-i ora la care toți se grăbesc.
- Există o oră când oamenii se grăbesc?
- Da, Teo, când toți oamenii vor să ajungă undeva.
- Unde?

Dar mama nu mai apucă să-i răspundă pentru că, iată, a sosit tramvaiul și lumea se bulucește pe scări, se ceartă și se înghionțește. Au geți, rucsacuri, plase și umbrele, ba chiar și un sac. Și un câțel! Nu mai e loc nici măcar pentru un purice. Bine că puricii nu merg cu tramvaiul. Decât din când în când.

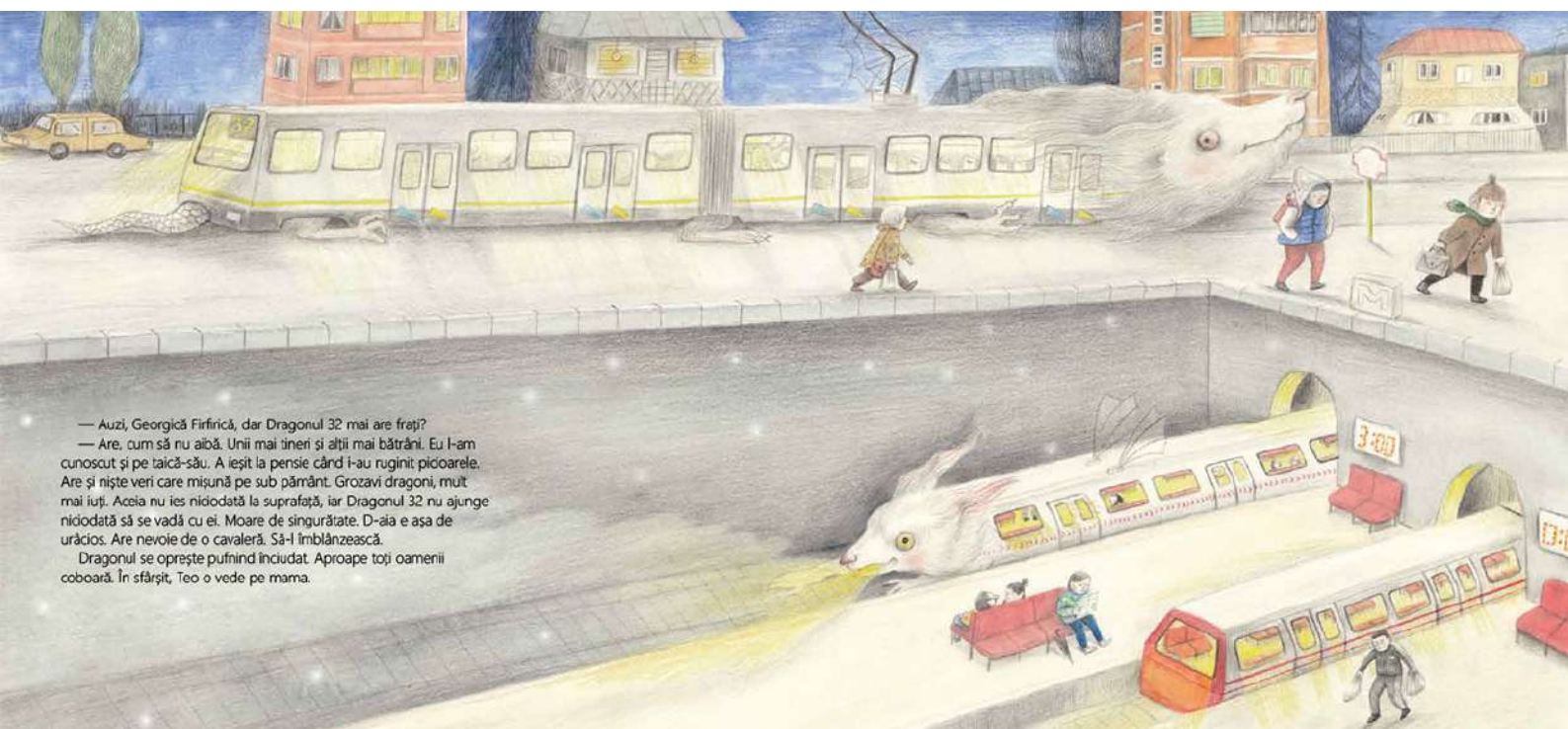
Teo se uită mirată pe geam și nu-i vine să creadă. Casa cu coloane prin fața căreia trecuseră de atâtea ori se transformase, într-adevăr, într-un palat strălucitor. Dar, ciudat, se părea că doar ea și cu Georgică-Firfircă îl văd.

— Uau, ce frumusețe! Dar de ce nu se minunează lumea?

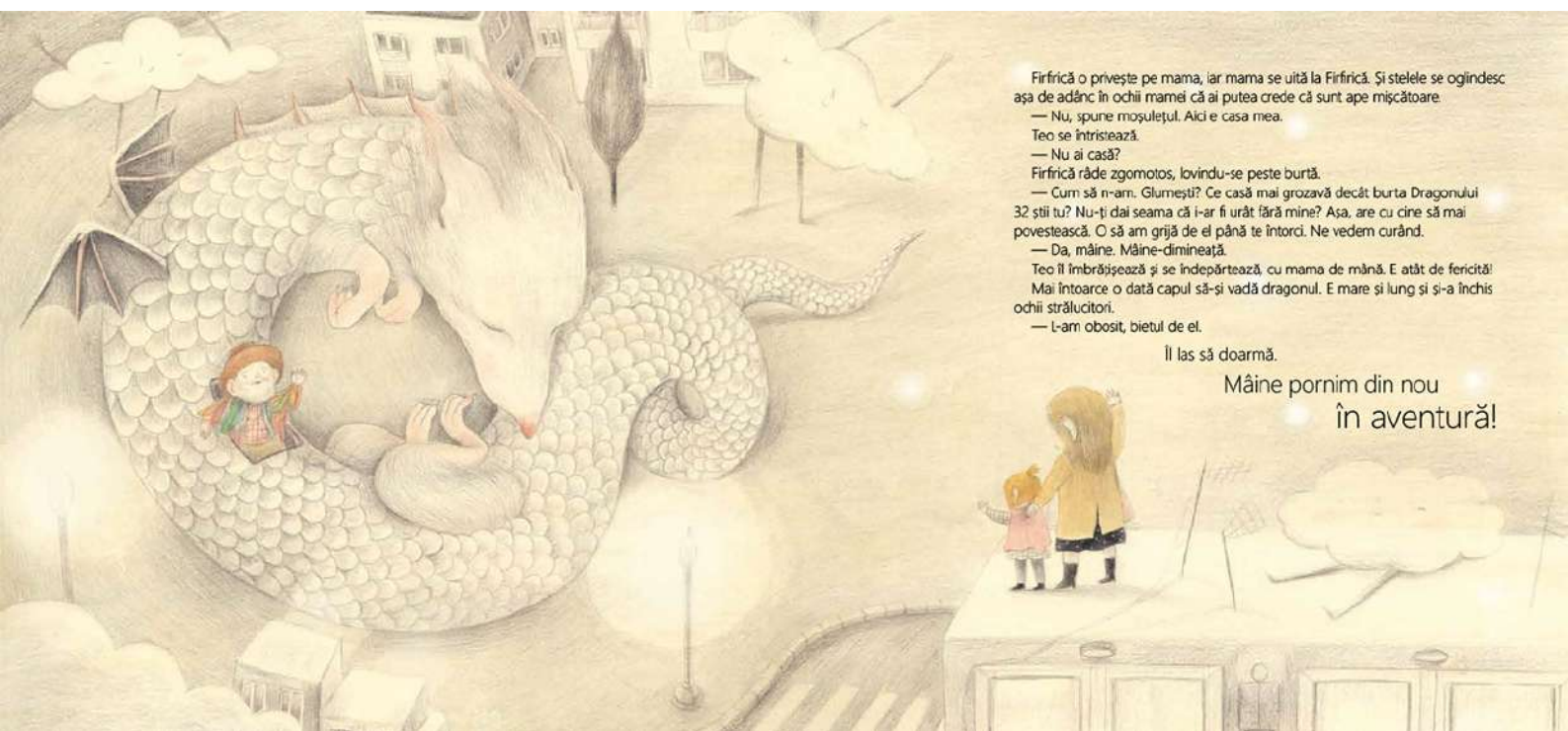
— Pentru că nu au ochi de cavaler, ca să-l vadă. Și nici inimă. Nu-i vezi ce fac în loc să se uite cu-adevărat? D-ai n-ajunge niciunul la capăt.

Teo se uită în jur. Firfircă are dreptate. Oamenii de pe scaune moțâie. Tânărul cu pantaloni cu ținte ascultă muzică la căști și fredonează cu ochii închiși, iar ceilalți butonează de zor la telefoanele mobile. Doar Teo poate să vadă aventura în care îi poartă dragonul.

— Ce fraierii bombăre Teo și se uită din nou afară.

— Auzi, Georgică Firinică, dar Dragonul 32 mai are frați?
— Are, cum să nu aibă. Unii mai tineri și alții mai bătrâni. Eu l-am cunoscut și pe taică-său. A ieșit la pensie când i-au ruginit picioarele. Are și niște veri care mișună pe sub pământ. Grozavi dragoni, mult mai iuți. Azeia nu ies niciodată la suprafață, iar Dragonul 32 nu ajunge niciodată să se vadă cu ei. Moare de singurătate. D-ăia e așa de urăcios. Are nevoie de o cavaleră. Să-l îmblânzească.
Dragonul se oprește pufnind înciudat. Aproape toți oamenii coboară. În sfârșit, Teo o vede pe mama.

Firfică o privește pe mama, iar mama se uită la Firfică. Și stelele se ogindesc așa de adânc în ochii mamei că ai putea crede că sunt ape mișcătoare.

— Nu, spune moșulețul. Aici e casa mea.

Teo se înfruptează.

— Nu ai casă?

Firfică râde zgomotos, lovindu-se peste burtă.

— Cum să n-am. Glumești? Ce casă mai grozavă decât burta Dragonului 32 știi tu? Nu-ți dai seama că i-ar fi urât fără mine? Așa, are cu cine să mai povestească. O să am grijă de el până te întorci. Ne vedem curând.

— Da, mâine. Măine-dimineată.

Teo îl îmbrățișează și se îndepărtează, cu mama de mână. E atât de fericită! Mai întoarce o dată capul să-și vadă dragonul. E mare și lung și și-a închis ochii strălucitori.

— L-am obosit, bietul de el.

Il las să doarmă.

Măine pornim din nou
în aventură!